

Хрыпач Міхаіл Паўлавіч // Памяць : Афганістан /рэдкал.: А. Л. Петрашкевіч [і інш.]. — Мн. : БелЭн імя П. Броўкі, 1991. — С.453—454.

ХРЫПАЧ МІХАІЛ ПАЎЛАВІЧ

Нарадзіўся 7.10.1960 г. ў в. Плігаўкі Ушацкага раёна Віцебскай вобласці. Беларус. Член КПСС з 1982 г. Маці, Марыя Платонаўна, пенсіянерка. Пасля сканчэння ў 1977 г. Гарбаціцкай сярэдняй школы Ушацкага раёна Міхаіл працаваў слесарам на аўтабазе «Полацксельбуда», у вытворчым аб'яднанні «Палімір» (г. Наваполацк). У 1979–80 гг. вучыўся на верталётчыка ў вучэбна-авіяцыйным цэнтры ДТСААФ. Пасля гэтага накіраваны ў Сызранскае вышэйшае ваеннае авіяцыйнае вучылішча лётчыкаў, дзе за год прайшоў паскораны курс абучэння і атрымаў афіцэрскую кваліфікацыю пілота-тэхніка. Служыў у г. Адэсе. У 1983–84 гг. лётчык-штурман верталёта Мі-8 М. П. Хрыпач ваяваў у складзе абмежаванага кантынгенту савецкіх войск на тэрыторыі Афганістана. Пра яго бездакорную службу, лётны і воінскі прафесіяналізм пісалі газеты «Защитник Родины» і «Красная Звезда». У 1986 г. Міхаіл прымаў удзел у ліквідацыі вынікаў аварыі на Чарнобыльскай АЭС, дзе атрымаў дозу апраменьвання 22 рэнтгены. Быў узнагароджаны за актыўную і самаадданую работу на разбураным рэактары ордэнам «За службу Радзіме ва Узброеных Сілах СССР», але атрымаць яго не паспеў. З пачатку жніўня 1988 г. паўторна быў накіраваны ў Афганістан. 1.10.1988 г. верталёт ваеннага лётчыка 1-га класа капітана М. П. Хрыпача (штурман старшы лейтэнант С. Я. Ашыхмін, борттэхнік прапаршчык Ю. Б. Гаўрысевіч) пры вяртанні з баявога задання на аэрадром базіравання быў збіты ракетай «Стынгер». Экіпаж загінуў. Пахаваны М. П. Хрыпач на радзіме, у в. Плігаўкі. Узнагароджаны ордэнамі Чырвонай Зоркі, «За службу Радзіме ва Узброеных Сілах СССР» III ступені і пасмяротна ордэнамі «Зоркі» I ступені (РА) і Чырвонага Сцяга. У М. П. Хрыпача расце дачка Даша, якая разам з маці Святланай Іванаўнай, жыве ў Полацку.

З пісьма баявога сябра М. П. Хрыпача, старшага лейтэнанта А. Прохарчава, у выдавецтва

Летал он много, очень много, выполнял сложные, рискованные задания командования. В канун 1 мая 1986 г. в числе первых он улетел в Чернобыль... Пробыл там недолго, ведь время работы вертолётчиков над АЭС определялось величиной полученной дозы облучения. Вернувшись из госпиталя, Миша продолжал летать, он не мог жить без этого. Вся наша эскадрилья любила Мишу, он был весёлый, обаятельный, добрый парень, его любили за верность друзьям, за готовность всегда прийти на помощь, за умение быть душой экипажа и на службе и в часы отдыха, за мягкий белорусский говорок. Вскоре наши военные дороги разошлись...

В «Правде» от 1.2.1989 г. опубликована статья «Вывод продолжается». В ней я прочёл о последних минутах жизни «565-го». Это был позывной Миши... Но живут его родные и близкие. Хочется верить, что местные власти не скажут им, что «его туда они не посылали»...

3 письма М. П. Хрыпача жонцы

29 жніўня 1988 г.

Мы по-прежнему летаем утром на обеспечение постов, а затем в готовности. Завтра снова вылет на 5 ч 30 мин. Площадки есть разные. В основном на пиках в горах размером 10x15 м, а одна 7x7 м. Когда на неё садишься – ничего не видно. Борттехник открывает дверь в грузовой кабине, ложится на пол и смотрит, чтобы колёса стали на камни, подсказывает по радио. Я уже туда летаю самостоятельно, а многих не допустили – никак не могут сесть. А мне что-то даже нравится. Попробуем, когда сядем, чтобы борттехник сфотографировал наш вертолёт, хорошая память...

Светуля, когда ты пишешь после полуночи, у тебя всегда лирические письма. Ложись пораньше и высыпайся, что ты так волнуешься. Не думай ни о чём, приеду и будем жить дружно и весело, ведь цветы жизни у нас уже есть – наша Дашуля...